

ONDER HET MAAIVELD

EEN VERVALLEN STOLP IN BRABANT
MAAKTE PLAATS VOOR EEN FUTURISTISCHE
VILLA MET STRAKKE LIJNEN EN VEEL
GLAS – WAAR DAGJESMENSEN SPONTAAN
VOOR OP DE REM GAAN STAAN.

tekst ELSBETH GRIEVINK fotografie MARCEL BRIAIRE productie en styling ISABEL CROON

Het huis vanaf de achter-
zijde, met midden – onder
het maaiveld – de verbind-
ding tussen het woonhuis
en het *poolhouse*

Aan een landelijk weggetje in een bosrijke omgeving is het moderne huis van Mark en Jennifer een heuse attractie. Menig recreatiefietser trapt hier even op de rem om de tuin in te kijken alsof er een ufo geland is. Mark en Jennifer kunnen de commentaren soms letterlijk verstaan, variërend van 'wow' tot 'wat hebben ze dáár nou weer gebouwd?' Toegegeven: deze woning is absoluut *something else*, vergeleken met de omliggende boerderijen met hun traditionele, rode puntdaken. En toch is er geen ander bouwwerk in de buurt dat zich zó aan zijn omgeving heeft aangepast als dit. De omliggende weilanden, de Brabantse luchten, knoestige eikenrijen en zonsop- en -ondergang vormden namelijk de uitgangspunten voor het ontwerp. 'We hebben altijd de droom gehad om ons eigen huis te bouwen,' vertelt Mark. 'Elf jaar lang zijn we op zoek geweest naar een perceel, tot we deze plek ontdekten. Er stond toen nog een stouwd huis en de tuin was totaal overwoekerd. Onze architect, Pascal Grosfeld van Grosfeld van der Velde Architecten, wist daar doorheen te kijken. Hij begon meteen te schetsen en al pratend raakten we steeds enthousiaster.' De oude boerderij ging tegen de vlakke, zodat Mark en Jennifer *from scratch* hun droomhuis konden realiseren. Er volgden brainstormsessies waarbij Mark en Jennifer tafels vól legden met

plaatjes die ze in de loop der jaren uit tijdschriften hadden geknipt. Een moderne villa was het idee. Strak, maar wel warm. Herhaaldelijk viel het woord 'kubus'. Maar wat bleek? In het Brabantse buitengebied móéten de daken schuin zijn. Ook is het er niet toegestaan om meer dan zeshonderd kubus boven het maaiveld te bouwen. En het *poolhouse* waar Mark zich zo op verheugde? Dat gold in de boeken als 'bijgebouw' en mocht daarom niet gekoppeld zijn aan het woonhuis. Door al deze restricties leek het er even op dat de droom van Mark en Jennifer niet realiseerbaar was. Architect Pascal Grosfeld was echter niet voor één gat te vangen en loste de problemen op met een verrassende ingreep: door het maaiveld met 1.80 meter op te hogen, creëerde hij ruimte ónder de grond, voor een complete verdieping. Deze koppelt woonhuis en 'bijgebouw' op een onzichtbare manier aan elkaar én geeft ruimte aan een werkkamer, speelkamer, twee badkamers en vier slaapkamers. En hoewel het nooit een wens was, bevat dat ondergronds slapen het gezin prima. Mark: 'Het is koel, stil én idyllisch. Wie kan zeggen dat hij gewekt wordt door kikkergekwaak? Als we 's ochtends de gordijnen opendoen, kijken we uit over de vijver, waar volop leven is.' Verder is het huis precies wat Mark en Jennifer in hun hoofd hadden: licht en strak, met veel verschuifbare glazen wanden, waardoor de

grens tussen buiten en binnen soms flinterdun is. Jennifer: 'Pascal heeft goed gekeken waar de zon opkomt. Daar is de keuken gekomen met een glazen wand die helemaal open kan, waardoor we 's ochtends in de zon kunnen ontbijten. Midden op de dag hebben we de zon bij het zwembad.'

BLANCO CANVAS

De architectuur van het huis mag spectaculair zijn, het is óók een rustige basis die nog alle ruimte biedt aan de creativiteit van de bewoners. En dat is aan Mark en Jennifer, die een enorme passie voor hedendaags design delen, wel besteed. Ze beschouwen het huis als een blanco canvas, dat zij met bijzondere objecten mogen inkleuren. Dat doen ze stapje voor stapje en weloverwogen, maar op safe spelen, daar doen ze niet aan. Neem het felroze-met-groene kleed van DUM bij de entree, de sculpturale lampen van Jacco Maris, de verfbankjes van rENs en de open kast die dienstdoet als minimuseum: de keuzes van Mark en Jennifer zijn verrassend, gewaagd en vaak kleurrijk. Mark: 'Een aantal objecten is uit het vorige huis meegenomen, en verder zijn we langzaam nieuwe spullen aan het verzamelen. We houden erg van Dutch design, van objecten die iets te vertellen hebben. Het werk van Roderick Vos blijft ons boeien. De krachtige vormtaal, de twist. Het liefst wil ik dat je in iedere hoek iets geks aantreft.' Trots zijn ze op de mozaïekwanden met bloemmotief in de badkamer en de toiletten. 'Dat vond de architect aanvankelijk niks, maar het geeft toch een persoonlijke touch.' En zo bouwen de bewoners puur op gevoel aan de perfecte harmonie tussen architectuur en interieur. Leidraad is hun eigen smaak en de alledaagse gewoontes en gebruiken van het gezin. Jennifer: 'Het is best maf als er dan ineens allerlei kenners uitspraken over doen, bijvoorbeeld toen ons huis door de BNA genomineerd werd als Gebouw van het Jaar 2013.' Aan naar binnen turende voorbijgangers is het gezin inmiddels gewend. 'Ach, ze zien ook maar de helft. De rest blijft keurig onder het maaiveld verstopt.'

Het kookeiland is verlengd met de lange keukentafel van Van Rossum. De Eetstoelen Reply, kandelelaar Chablis en groene vaas Gili zijn alle van Roderick Vos. De schaal op de voorgrond is de Reddich van rENs (Madebyrens)

Vanuit de woonkamer kunnen Mark en Jennifer het commentaar op straat soms letterlijk horen: 'Wat hebben ze dáár nou weer gebouwd?' De blauwe stoel Short Delay is van DUM, de vloerlamp Oak and Silk en het vloerkleed Octo zijn van Nicolette Brunklaus. De ronde sidetable Cirkel is van Daphna Laurens, de roze sidetable op de voorgrond is de Obi van Roderick Vos

'Het is koel, stil én idyllisch. Wie kan zeggen dat hij gewekt wordt door kikkergekwaak?'

De woonkamer met strakke open haard is dé hangplek van de familie. Het vloerkleed Stripes van DUM zorgt voor een behaaglijk gevoel. De plaids Multicolors zijn van Roderick Vos, de vaas rechts bij het raam is de Reddich van Madebyrens, bij de haard staat de vaas Soft Vessel van Kiki van Eijk, de zwarte stoel bij het raam is de Laser Chair van Ineke Hans

Het *poolhouse* waar Roderick zich zo op verheugde, leek even niet door te gaan – het gold als ‘bijgebouw’ dat niet gekoppeld mocht worden aan het huis. Architect Pascal Grosveld bedacht een slimme ondergrondse verbinding. Op het terras van het *poolhouse* staan zorgvuldig gekozen meubels: rotan tuinstoel Agung van Roderick Vos voor Driade (een collector’s item inmiddels, en door het Stedelijk Museum aangekocht), Plant tables 2.0 en Plant Lamp zijn van Kranen/Gille. Het rode bankje op de foto hiernaast is van rENS. Jennifer: ‘Ik móést het hebben. Maar niet één exemplaar heeft dezelfde kleur rood. Werd het toch nog moeilijk kiezen’
Links De entree met een kled van DUM

Bij het ontwerpen viel herhaaldelijk het woord ‘kubus’. Maar wat bleek? In het Brabantse buitengebied móéten de daken schuin zijn